

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om embedslægeinstitutioner m.v.

(Lovforslaget (nr. 164) findes i tillæg A. sp. 4257, fremsættelsen i tidenden sp. 2950).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Henning Jensen: Forslag til lov om embedslægeinstitutioner m. v. bygger i det store og hele på en betænkning fra den i 1964 nedsatte hygiejnekommision. Betænkningen blev som bekendt afgivet i november 1970.

Lovforslaget har bl. a. det sigte, at der etableres embedslægeinstitutioner for hver af de 14 amtsråds kredse til afløsning af de nuværende 58 lægekredse. Det er mit partis opfattelse, at den ændring er vigtig, ikke mindst da nærværende lovforslag må ses i sammenhæng med det af ministeren for forureningsbekæmpelse fremsatte forslag til lov om miljøbeskyttelse. Da det skal erkendes, at ændringerne er væsentlige, kan man jo stille det spørgsmål, om man har det fornødne erfaringsmateriale til rådighed. Det mener vi, idet der siden 1965 har været etableret en ordning, hvorefter amtslægen i Nykøbing Falster, der tillige er kredslæge i Falster lægekreds, og kredslægen i Lollands lægekreds har haft kontorfællesskab i lokaler, der er stillet til rådighed af amtet med udgiftsrefusion fra indenrigsministeriet til kontor- og sygeplejerskeassistance. Da kontoret ligger i nærheden af amtets administrationskontor, har lægerne et meget nært samarbejde med amtets arkitekter, ingeniører, jurister, den ledende sundhedsplejerske

m. v. Det er indtrykket af denne ordning, at den har været meget, meget positiv og har indebåret afgørende fordele. Ud fra ordningen i Nykøbing Falster er det mit partis opfattelse, at lovforslaget indebærer så mange og klare fordele, at det bør vedtages snarest.

Der står i § 1, at indenrigsministeren opretter for hver amtsråds kreds en embedslægeinstitution med en eller flere embedslæger. Vi hilser med tilfredshed, at muligheden for flere ansættelser i samme amt er til stede. Det bliver jo mange og store opgaver, embedslægeinstitutionen får. Her bør jeg måske især fremhæve miljøloven.

Under alle omstændigheder er det vigtigt at få slået fast, at embedslægerne ikke låses fast i et enkelt område i amtet. Muligheden for en hensigtsmæssig udstationering bør være til stede. Etablering af 14 nye embedslægeinstitutioner til afløsning af de hidtidige 58 lægekredse må over den årrække på 2-4 år, der forventes at medgå hertil, påregnes at medføre forøgede udgifter, bl. a. til kontorhold og lokaler. Nyordningen vil imidlertid efter indenrigsministeriets opfattelse kunne betinge nedlæggelse af enkelte kredslægestillinger i forbindelse med naturlig afgang; herved vil man kunne opnå visse besparelser. Endvidere vil bortfald af en række vederlag kunne påføres besparelseskontoen.

Som nævnt vil embedslægeinstitutionens virke blive mangeartet og meget omfattende; derfor er de mange instanser, der bliver berørt af forslaget, spurgt. Alle med undtagelse af Amtsrådsforeningen har kunnet tilslutte sig principperne i lovforslaget; det skal dog tilføjes, at på en række områder er Amtsrådsforeningen enig med indenrigsministeriet.

Det springende punkt er, om embedslægeinstitutionen skal være et statsligt eller et amtskommunalt organ. Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne udtrykke stor betænkelighed ved at lægge denne opgave ud til amterne. Embedslægeinstitutionen skal i en række tilfælde være kontrolorgan over for amterne og primærkommunerne. Må jeg bare nævne et enkelt tilfælde af mange. Efter forslag til lov om miljøbeskyttelse kan vedkommende embedslæge påklage kommunalbestyrelsens og amtsrådets afgørelse i

[Hemming Jensen.]

henhold til miljøloven, hvilket i og for sig betinger en uafhængighed af de kommunale og amtskommunale administrationer.

På mit partis vegne kan jeg tilsige støtte til lovforslagets gennemførelse. Vi lytter naturligvis gerne til Amdsrådsforeningens indsigelser ved det kommende udvalgsarbejde.

Karen Thuroe Hansen: Det er med glæde, jeg konstaterer, at indenrigsministerens lovforslag om embedslægevæsenet ikke indeholder noget fast ikrafttrædelsestidspunkt. Det vil faktisk sige, at det dermed er lagt over til udvalget til en grundig gennemgang, men jeg vil gerne lige have lov til her at komme med et par bemærkninger angående denne.

Jeg har svært ved at forudse konsekvenserne af dette noget „flydende“ forslag. Med flydende hentyder jeg i høj grad til de økonomiske konsekvenser, som det på grund af den eventuelle successive etablering af de 14 embedslægeinstitutioner vil blive meget vanskeligt at overskue. Kravene til lokaler, personale osv. er også stadig væk lidt flydende; jeg mener, at vi bør om ikke ligefrem lovfæste så dog så vidt muligt tilstræbe i lovforslagene at komme med overslag, så vi kan vide, hvor langt vi er rent økonomisk, og det mener jeg ikke indenrigsministeren i dette lovforslag har efterfulgt.

Også jeg mener i lighed med den foregående taler, at man bør overveje denne nye lovgivning, indtil man ved, hvor meget miljøloven kommer til at betyde for de nuværende embedslæger. Dette forslags gennemførelse vil igen betyde en udvidelse af administration og administrationsudgifter, hvilket min gruppe er meget betænkelig ved for øjeblikket.

Derfor vil jeg på min gruppes vegne ikke medvirke til, at vi fremmer dette lovforslag, men nok medvirke til, at vi i udvalget ser meget alvorligt på det forslag, som indenrigsministeren her er fremkommet med.

A. Chr. Andersen: Loven af 1914 om embedslægevæsenet, som embedslægevæsenet den dag i dag hviler på, har i virkeligheden været en god lov. Det er få love, der har kunnet virke i så langt et åremål, og der er ikke ændret ret meget ved den siden. Man kan vel også sige, at hvis ikke ministeren for forureningsbekæmpelse havde fremsat forslaget til lov om miljøbeskyttelse, som indeholder disse nye tanker med hensyn til placeringen af ansvaret for administrationen af miljølovens bestemmelser, havde der måske heller ikke været behov for at ændre så forfærdelig meget i denne gamle lov, men det er jo altså netop foreslået i miljølovforslaget, at administrationen nu skal placeres hos kommunalbestyrelse og amtsråd.

Denne placering af ansvaret var for så vidt ikke forudsat af hygiejnekommissionen, i hvert fald ikke af dets flertal, der afgav betænkning i november 1970. Flertallet af denne kommission var af den opfattelse, at der i hver kommune skulle være en principielt uafhængig sundhedskommission, fremtidig betegnet som hygiejnekommissionen, hvor bl. a. embedslægerne skulle have sæde. På amtsplan pegede man på opbygning af en ligeledes principielt uafhængig amtshygiejnekommission, hvori amtsslægen skulle have sæde. Et mindretal havde dog en anden opfattelse, der i nogen grad lignede det, som er indeholdt i dette lovforslag.

Der kan godt sættes et spørgsmålstegn ved, om ikke det ville være mere rigtigt at følge flertallet i hygiejnekommissionen; dette forhold kunne selvfølgelig afklares ved den videre behandling af miljølovforslaget. Skulle der komme en ændring på dette punkt, ville det også få indflydelse på dette lovforslag om embedslægeinstitutioner, herunder også på spørgsmålet, om man skulle følge såvel flertallet i hygiejnekommissionen som amtsrådets henstilling om, at embedslægerne bliver ansat af amterne i stedet for af staten.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres der mange grunde for at bevare statsansæt-

[A. Chr. Andersen.]

telse, så mange grunde, at man næsten bliver betænkelig derved. Lægernes stilling vil jo selv ved fortsat statsansættelse i og for sig blive meget kompliceret, idet de må sortere under flere forskellige ministre, ikke alene indenrigsministeren, men også miljøministeren, justitsministeren osv.

Ifølge lovforslaget skal embedslæger heretter ikke deltage direkte i kommissionsarbejde, men være rådgivende for såvel kommuner som amter. Derefter kan de påklage kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes afgørelse, og det vil de vel gøre i alle de tilfælde, hvor man ikke har fulgt deres råd. Denne ret har kredslægerne også i dag, men det er mit indtryk, at det sker relativt sjældent, netop fordi de deltager i sundhedskommissionernes møder, ofte som medlemmer. Jeg er bange for, at der ved nyordningen vil blive skabt grundlag for en masse sager, der vil køre frem og tilbage mellem myndighederne, og som kunne være undgået, hvis man bevarede forholdene nogenlunde, som de er i dag.

Der peges på det nuværende problem med afløsningsordninger for kredslæger, og det foreslås derfor, at der oprettes kontorer, hvor der skal være mindst to embedslæger tilknyttet; det nye i lovforslaget er således bl. a., at der oprettes kontorer med kontorpersonale og sygeplejeuddannet personale. Man kan nok være lidt betænkelig ved denne udvidelse af administrationen, for man skal erindre sig, at netop sygeplejeuddannet personale er det småt med i forvejen. Det nævnes her, at der vil være behov for ca. 25 kontoruddannede og ca. 20 sygeplejeuddannede medarbejdere.

Lønnen til disse er efter det, der står i bemærkningerne, anslået til sammen med udgifter til kontorlokaler og kontorhold i øvrigt at andrage 3,4 mill. kr. Men der nævnes altså ikke noget beløb, der kan spares; det antydes, at der nok kan nedlægges nogle kredslægestillinger ved naturlig afgang, og at bortfald af de eksisterende honorar-, vederlags- og gebyrordninger også kan give besparelser. Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, hvor stor en besparelse der kan ventes ved bortfald af disse vederlag, og ligeledes vil jeg gerne vide, hvor mange embeder ministeren mener der kan nedlægges,

samt hvor stor en besparelse der derved kan opnås.

Jeg må forstå det således, at der kan blive tale om nogen nedsættelse af antallet af embedslæger, der i øjeblikket er 58. Hertil kommer altså godt nok, at der er 8 deltidsansatte assistenter visse steder.

Ministerens nævner i sin fremsættelsestale, at lovforslaget har karakter af en rammelov. Det må erkendes, men forslaget rummer også mange bemyndigelser til ministeren, så man kan også godt kalde det en bemyndigelseslov. Det kan vel ikke være anderledes, selv om det kunne være ønskeligt, at vor lovgivning var lidt mere klar i teksten på en række områder. Ifølge forslaget skal indenrigsministeren jo fastsætte regler for lægernes uddannelse, for deres virksomhed, for de sundhedsmæssige forhold på en række institutionsformer, for eventuel straf, bøde, for tidspunktet for disse reglers ikrafttræden, og endvidere hvornår lovens øvrige bestemmelser skal træde i kraft i de enkelte amter.

Det påregnes, at det vil tage 2-4 år, før nyordningen er gennemført overalt.

Jeg kan sige på mit partis vegne, at vi ikke vil modsætte os denne revision af loven, men ønsker visse spørgsmål nærmere belyst i udvalget, ligesom vi afventer resultatet af miljølovens administrationsbestemmelser, før vi kan tage stilling til visse spørgsmål her. Men vi er indstillet på et velvilligt udvalgsarbejde.

Edele Kruchow: På det radikale venstres vegne vil jeg gerne give tilsagn om, at vi er indforstået med et grundigt udvalgsarbejde i anledning af dette lovforslag.

Som det er nævnt af tidligere ordførere, er der jo en sammenhæng mellem dette lovforslag og forslaget til lov om miljøbeskyttelse, bl. a. med hensyn til tanken om at nedlægge sundhedskommissionerne.

De dele af lovforslaget, der har relation til miljøbeskyttelsesloven, skal vi ikke tage stilling til her; dem er vi åbne over for. Men selve ideen om embedslægeinstitutioner tror vi i og for sig er god nok; blot har vi ligesom nogle af de foregående ordførere betænkeligheder med hensyn til, hvad det vil komme til at koste, og vi vil meget gerne have nogle nøjere beregninger over disse forhold, i

[Edele Kruchow.]

hvert fald meget nøjere, end hvad vi kan se af bemærkningerne.

I denne sammenhæng vil jeg benytte lejligheden til at udtrykke på det radikale venstres vegne, at vi regner med, at sådan noget som tjenesteboliger kan der ikke være tale om i forbindelse med disse nye institutioner.

Lovforslaget anbefaler fortsat statsansættelse af lægerne, selv om denne embedslægeinstitution opbygges på amtsbasis. Der skal jeg på det radikale venstres vegne udtrykke den opfattelse, at der skal meget tungtvæjende grunde til, for at vi skal kunne fravige kommunalreformens intentioner med hensyn til den kompetence, der heri er tillagt amterne. Vi er derfor skeptiske over for statsansættelse fremfor ansættelse under amterne, og denne sag ønsker vi kulegravet i udvalgsarbejdet.

Inger Lise Petersen: Dette lovforslag er ligesom de to foregående i hovedsagen en rammelov, som vil bidrage til en smidiggørelse af administrationen og derved også til et bedre udbytte af embedslægernes arbejdskraft. Også her kan vi støtte ministerens standpunkt, når han vælger ikke at følge hygiejnekommissionens forslag, men ønsker, at embedslægerne fortsat skal være statsansatte. Dette forekommer mig at være ganske naturligt, når man tager deres arbejdes tilsynsførende karakter i betragtning. Men jeg må ligesom de øvrige talere tage et væsentligt forbehold her ved første behandling af dette lovforslag.

Det drejer sig om lovforslagets sammenhæng med forslaget til lov om miljøbeskyttelse, som jo endnu ikke har været til første behandling. Miljøbeskyttelsesforslaget indeholder bl. a. forslag om ophævelse af de hidtidige kommunale sunhedsvedtægter og dermed også om ophævelse af sundhedskommissionerne. Dette forslag, som ikke har vakt udelte begejstring rundt om i landet, skal vi ikke tage stilling til her i dag, men da enkelte regler i embedslægeloven er afhængige af udfaldet af miljølovforslagets behandling, må SF på dette punkt indtil videre forbeholde sig sin stilling, men jeg skal i øvrigt love vor positive medvirken i udvalget.

Axel Ivan Pedersen: Det, jeg ønsker at sige i denne debat, er, at denne lovgivning må give anledning til en vurdering af de konsekvenser, den vil medføre, og jeg vil tillade mig at pege på et ganske bestemt forhold.

Det er som bekendt således i dag, at embedslægerne på afgørende måde medvirker i retsmedicinsk henseende, nærmere betegnet ved deres virksomhed i forbindelse med spirituskørsel. De foretager udtagningen af blodprøver og forestår de kliniske prøver, som uagtet deres subjektive karakter spiller en væsentlig rolle i selve retshandlingen. Såfremt denne fremgangsmåde fortsat skal anvendes i behandlingen af det stadig stigende antal spirituspåvirkede motorførere, vil det være afgørende nødvendigt, at de i lovforslaget foreslåede embedslægeinstitutioner får tilstrækkelig lægeuddannet bemanding, geografisk placeret sådan, at de nævnte funktioner kan opretholdes inden for det nødvendige tidsinterval, der er en forudsætning for, at fremtidige retssager mod spirituskørere ikke skal blive en parodi.

Lovforslagets § 6 og de dertil knyttede bemærkninger forekommer mig ikke tilstrækkelig betryggende, og hvis den lige nævnte forudsætning ikke kan opfyldes, må konsekvensen blive, at hospitalernes lægepersonale pålægges pligt til udtagning af blodprøver, og at de kliniske prøver bortfalder, så retssager mod spirituspåvirkede motorførere afgøres udelukkende på grundlag af blodalkoholkoncentrationen, der er det eneste objektive bevismateriale, altså at man i realiteten gennemfører en promilleregulering. Sagt på en anden måde: hvis folketetinget ikke i sin tid havde forkastet en promilleregulering, ville denne lovgivning lettere kunne omsættes i praksis og administreres og til lige betyde væsentlige besparelser i vort retssystem.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Da dette ikke er en færdigdiskussion eller et spørgsmål om, hvorvidt noget er objektivt eller subjektivt, alt efter hvilken person der udtaler sig her fra talerstolen, skal jeg afstå fra at sige, om det er objektivt eller subjektivt at tage spiritusprøver eller have promilleregler eller noget i den retning. Jeg vil bare sige til hr. Axel Ivan Pedersen, at det

[Indenrigsministeren.]

er ikke med dette lovforslag tilsigtet at gøre mulighederne for at tage spiritusprøver ringere end før; det kan vi komme tilbage til i udvalget, hvis man ikke mener at have fået svar nok.

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne i øvrigt; der var en vis nuanceforskel i tilslutningen, og jeg ville jo gerne have den fuldtønde tilslutning, men det er ikke altid let at opnå, og så må man tage de beskedne ting, man kan få fra nogles side.

Til hr. Henning Jensen vil jeg gerne sige med hensyn til udstationering, at det ikke er tanken, at man bare placerer på ét sted, men at man netop ved at samle embedslægeinstitutionen får bedre mulighed for specialisering, bedre mulighed for afløsning, bedre mulighed for ferie og bedre mulighed for at organisere på en bedre måde.

Til de ordførere, som har været inde på, at dette skal være en amtskommunal opgave, må jeg nok sige, at med den diskussion, der har været i den senere tid om ikke at lægge opgaver over til amtet, står vi altså pludselig i en ny situation: nu skal vi endelig lægge dem ud til amterne igen, for det er de eneste, der kan klare det; de kan nemlig også klare en situation, hvor embedslægen skal have tilsyn med sig selv som amtskommunalt ansat og samtidig være retsmediciner, samtidig være tillidsmand for justitsministeriet, samtidig være tillidsmand som den, der klager på forskellige områder, have tilsyn med sundhedspersonale, læger, sygeplejersker, tandlæger, og hvad ved jeg. Jeg er meget parat til at argumentere omkring de ting i udvalget, men efter det, jeg er blevet overbevist om, er det ikke det rette i dette tilfælde at bringe det ud til amtskommunerne, men derimod at gøre det til en statslig institution. Men det er jeg som sagt parat til at drøfte videre i udvalget. Jeg vil på den anden side gerne overbevises fra amtskommunal side om, at det er rimeligt og ret at lave en ny amtskommunal opgave på dette felt.

Til fru Karen Thurøe Hansen vil jeg gerne sige, at jeg bliver altså skuffet endnu en gang — jeg håber ikke, jeg bliver det tredje gang, når vi skal behandle det næste lovforslag. Det var et „flydende“ lovforslag, det var flere penge, der skulle til osv. Lovforslaget er simpelt hen en konsekvens af miljølovgiv-

ningen, som jeg tror fru Inger Lise Petersen også var inde på det; det er derfor, at lovforslaget er kommet, men det er også kommet, fordi vi trænger til en modernisering af embedslægeinstitutionen. Jeg vil gerne være med til at dyrke det med pengene og økonomien noget mere, og vi har ikke lagt os fast på ikrafttrædelsestidspunktet, det vil vi også godt drøfte videre. Det er ikke min hensigt og har ikke været vor hensigt på nogen måde bare at lægge nye udgifter ud, men at søge at få lovgivningen bragt i takt med det, der er nødvendigt i forbindelse med de andre ting, vi i øvrigt beskæftiger os med herinde — og det er i hvert fald ikke en udvidelse af administrationsudgifterne.

Til hr. A. Chr. Andersen vel faktisk kun den bemærkning, at enten det nu er stat eller amt, der skal betale en embedslægeinstitution, skal der offentlige penge til at betale den med, så det er altså bare spørgsmålet, om man vil det ene eller det andet her, men pengene bliver i og for sig de samme. Jeg vil gerne være med til at se på, hvilke muligheder for besparelser vi har på den ordning, vi har, i hvilken udstrækning vi kan gøre det til en rimelig ordning.

Hr. A. Chr. Andersen harcelerede lidt over, at dette også nærmest var en bemyndigelseslov til ministeren. Nu kunne jeg levende forestille mig hr. A. Chr. Andersen som indenrigsminister her på talerstolen — en vis mand forbyde, det sker i mange, mange år, jeg tænker ikke lige på personen hr. A. Chr. Andersen, men måske på den side af salen — men tænk, om alle disse ting f. eks. vejledende retningslinjer, man skal følge vedrørende uddannelse osv., skulle stå i loven; så ved jeg ikke, hvor vi kom hen, så blev det i hvert fald ikke små lovtekster, så blev det bøger, hver gang vi fik et lovforslag. Det er altså ikke med dette lovforslag hensigten bare at give en slags diktatorisk bemyndigelse, der er simpelt hen praktiske hensyn, som jeg gerne vil overlade til udvalget i den udstrækning, udvalget måtte ønske det.

Fru Edele Kruchow var inde på, at vi skulle have en grundig udvalgsbehandling med streg under ordet grundig, og det er jeg også parat til. Jeg synes nemlig aldrig, vi laver en ikke-grundig behandling i udvalgene, så det kan jeg være helt enig i.

Hvad angår tjenesteboliger, synes jeg

[Indenrigsministeren.]

simpelt hen, at man gør mennesker en dårlig tjeneste ved at give dem en tjenestebolig, så alene af den grund synes jeg ikke, man skal gøre det.

Kommunalreformen skal virke efter sine intentioner, det er jeg helt enig i, men den skal ikke virke ud over sine intentioner, og det er derfor, vi her foreslår statsansættelse.

Fru Inger Lise Petersen var inde på spørgsmålet og var enig med mig i, at der skulle være statsansættelse, fordi det var et tilsynsførende job, der var tale om; dertil har jeg i og for sig kun den bemærkning, at jeg er parat til at gå nærmere ind på alle spørgsmålene i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

(Lovforslaget (nr. 165) findes i tillæg A. sp. 4221, fremsættelsen i tidenden sp. 2952).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Henning Jensen: Det må hilses med stor tilfredshed, at indenrigsministeren nu tager initiativ til at ændre lovgivningen om bekæmpelse af kønssygdomme.

Som bekendt skulle lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme forelægges til revision i samlingen 1951-52, men en egentlig revision af loven blev udskudt senest ved en lov i maj 1972.

Den nugældende lov fra 1947, som altså er godt 25 år gammel, er en lov, som i høj grad trænger til at blive revideret, og derfor er der grund til at hilse ministerens initiativ velkommen. Man må også sige, at der i mellemtiden er kommet en lang række behandlingsmuligheder frem, som betinger, at lo-

ven bliver revideret. Nu får vi en mere smidig og hensigtsmæssig lov, og det må vi være tilfreds med.

Der er derimod grund til dyb bekymring i forbindelse med konstateringen af den kraftige stigning i antallet af tilfælde af kønssygdomme. Grundene kan være mange, men det er jo almindelig kendt, at de mere avancerede præventive midler — jeg skal her blot nævne et enkelt, nemlig det mest anvendte, p-pillen — samt måske et friere kønsliv vel nok bærer skylden for den kraftige stigning.

Jeg vil gerne have lov til at nævne et enkelt tilfælde; det er endda fra min egen kommune. Nu tror jeg ikke, min kommune hverken er bedre eller ringere stillet end andre på dette område; jeg tror, man klart kan betragte den undersøgelse, det drejer sig om, som en generel linje for, hvordan forholdene er i vort samfund. Kredslægen i Horsens har foretaget en undersøgelse, som viser, at der i Horsensområdet er 30-40 pct. flere end tidligere, der søger undersøgelse for kønssygdom hos kredslægen. Kredslægen oplyser endvidere, at det ikke er ualmindeligt, at folk kommer til kredslægen med gonorré op til mellem 10 og 15 gange. Jeg synes, disse to eksempler meget klart viser behovet for, at der sker noget effektivt på dette område.

Der er måske også grund til at hæfte sig ved, at både aviserne og lægevidenskaben i forbindelse med oplysningsarbejdet flere gange har peget på, at man ved behandling ret effektivt kan klare f. eks. et gonorrétilfælde: en enkelt penicillinbehandling kan jo gøre en gonorrépatient smittefri i løbet af få timer. Jeg tror, at denne indrømmelse, som vi sådan set skal være glade ved fra lægevidenskabens side, også har medført, at især mange unge ikke ser så alvorligt på kønssygdommene, som man måske bør gøre.

I forbindelse med det af indenrigsministeren bebudede oplysningsarbejde bør det nok slås fast, at gentagne tilfælde af kønssygdom bestemt ikke er risikofrie. Der er grund til at glæde sig over, at denne oplysningskampagne nu kommer. Efter ministerens oplysninger vil en sådan kampagne koste ca. 200.000 kr. Det er efter min opfattelse et rimeligt beløb at afsætte til dette formål. Jeg er overbevist om, at disse penge gives godt ud, hvis de ellers udnyttedes rigtigt.